

Trätoägan i Flattom.

Vid den tiden då påfvedömet höll sina sista mässor i gammelkyrkan och rökelsekaret ej längre skulle svängas framför "den heliga jungfruns" groft utskurna bild i det lilla templet vid skogskrönet emellan Mörtsjön och Husesjön fanns en skattebonde i By, som hette Bengt. Invid hans gård låg en vidsträckt och flack betesäng, som kallades "Flatån", och där fanns en stensättning på marken, som bar vittne om, att platsen sen långt förflutna tider varit bebyggd och odlad, men vid tiden för vår skildring hade den gått i "ödemål", förmodligen genom digerdödens härjningar.

Bengt och hans son, Jörnes, sägas hafva brutit upp denna äga från åldrig rot och stubbe. Deras idoga arbete skulle naturligtvis beskattas af landets fogde, som en dag tog med sig 12 edsvurne män för att värdera och beskatta Bengt för hans uppodlade jord. De funno då, att bonden på Flatån kunde utså 11 tunnor spannmål efter den tidens tunnmått, och fogden skref i sin bok, att "Bengt i Byn skattar för ellova sädesland på Flatån" eller, som det ock skrefs, "Fladem".

Vi finna här den naturliga anledningen till ordet "sädesland", som sedermera skrefs "seland". Jordskatten bestämdes efter den vidd, som åtgick för utsäde af ett visst mått säd, och de gamle syntes hafva klarare för sig huru stor areal ett seland omfattade än vi i vår tid.

Fejd och örlig rådde i landet. Bengt i Byij (By) fick som andra uppåad att gå ut i krig. Antingen måste han själf draga ut i härnad eller och lega knekt i sitt ställe. En sådan fick han också, men på det